

Spisová značka: 95Co 92/2020
Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem
Datum rozhodnutí: 12.08.2020
Typ rozhodnutí: Rozsudek
Heslo: Imise
Náhrada škody
Dotčené předpisy: § 2924 předpisu č. 89/2012Sb. o. z.
§ 2925 předpisu č. 89/2012Sb. o. z.
Kategorie rozhodnutí: B



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Číslo jednací: 95 Co 92/2020-422

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Novákové a soudců Mgr. Gabriely Vršanské a JUDr. Radima Pastrňáka, Ph. D., ve věci

žalobce: [osobní údaje žalobce]

sídlem [adresa]

zastoupený advokátkou [anonymizováno] [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

proti

žalované: [osobní údaje žalované]

sídlem [adresa]

o náhradu škody ve výši 36 326 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 30. ledna 2020, č. j. 125 C 66/2016-398,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se potvrzuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1.) V záhlaví označeným rozsudkem Okresní soud v Teplicích (dále také jako „okresní soud“ nebo „soud prvního stupně“) zamítl žalobu, na základě níž se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky ve výši 36 326 Kč s příslušenstvím (výrok I.), dále uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení 10 000 Kč, do tří od právní moci rozsudku (výrok II.) a také žalobci povinnost zaplatit státu na náhradě nákladů řízení 7 353,76 Kč, ve stejné lhůtě (výrok III.). Rozsudek odůvodnil tím, že bylo prokázáno, že v roce 2014 byly lesní porosty ve vlastnictví [země], k nimž žalobce vykonává právo hospodaření, poškozovány v důsledku emise oxidů síry a dusíku do ovzduší. Žalovaná při své podnikatelské činnosti v uvedeném období provozovala čistírny odpadních vod v [obec], [obec], [obec], [obec] a [obec]. V rámci jejich provozu vyráběla teplo a elektrickou energii v tzv. kogeneračních jednotkách a vypustila do ovzduší celkem 0,944 tun SO₂ a 96,702 tun NO_x. V důsledku vstupu emise oxidů dusíku a síry byla způsobena škoda na lesních porostech ve správě žalobce. Podle vyhlášky č. 55/1999 Sb. činila celková škoda 55 424 870 Kč a podíl žalované na této škodě byl ve výši 36 326 Kč (představující škodu ze snížení lesního porostu, škodu ze snížení produkce lesního porostu a škodu z mimořádných nebo nákladově náročnějších opatření). Pokud jde o použitou technologii, okresní soud zjistil, že žalovaná v uvedených čistírnách odpadních vod provozovala celkem 6 kogeneračních jednotek fungujících na principu pístových spalovacích motorů. Ve vztahu k vypouštění emisí SO₂ šlo o nejlepší možnou technologii, kdy žalovaná zároveň používala technologii srážení fosforu z čištěné odpadní vody za účelem snížení sulfanu z bioplynu, čímž došlo i ke snížení emisí SO₂ z kogenerační jednotky. V případě emisí NO_x by podle okresního soudu žalovaná dosáhla nižšího objemu emisí osazením kogeneračních jednotek technologií selektivní katalytické redukce, avšak těchto nižších emisí by bylo dosaženo při vynaložení vstupních investic řádově ve výši několika milionů Kč. Pořízení a provoz takové technologie by byl spjat s nepřiměřenými náklady a provoz takového zařízení ekonomicky neudržitelný, v běžném podnikatelském prostředí iracionální. Závěr o výši škody na lesních porostech okresní soud učinil na základě znaleckého posudku [anonymizováno] [jméno] [příjmení], [anonymizováno] ze dne 19. 9. 2016. K závěrům o nejlepší možné technologii dospěl ze znaleckého posudku [anonymizováno] [jméno] [příjmení], [anonymizováno] ze dne 4. 11. 2019. Na základě těchto skutkových zjištění aplikoval § 2924 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku („o. z.“) o odpovědnosti za škodu z provozní činnosti. Pokud jde o základní předpoklady odpovědnosti za škodu, okresní soud uzavřel, že tyto jsou dány, neboť žalovaná provozovala závod, došlo ke vzniku škody na lesních porostech, a tato škoda je v příčinné souvislosti s provozní činností žalované. Žalobu však zamítl s tím, že žalovaná se v daném případě odpovědnosti zprostila, když prokázala tvrzení, že vynaložila veškerou péči, kterou po ní lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo. V uvedeném období totiž v souvislosti s vypouštěním emisí síry používala nejlepší možnou technologii, neboť v daném místě a čase nebyla dostupná jiná alternativa. Pokud jde o oxidy dusíku, v roce 2014 sice existovala ke spalovacím pístovým motorům alternativní technologie (plynová mikroturbína, resp. tzv. selektivní katalytická redukce - SCR), ale toliko v teoretické rovině, nikoliv pro běžné podnikatelské prostředí. Podle okresního soudu tak byl naplněn liberační důvod podle § 2924 o. z. a žalobu zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl ve výroku II. rozsudku podle § 142 odst. 1 o. s. ř., s ohledem na procesní úspěch žalované. Výše nákladů se sestává ze spotřebované zálohy na znalecký posudek ve výši 10 000 Kč O nákladech státu pak rozhodl podle § 148 odst. 1 o. s. ř., když tyto náklady byly představovány celkovým znalečným ve výši 17 353,76 Kč; po odečtení zálohy činila náhrada nákladů státu částku 7 353,76 Kč.

2.) Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, v němž namítal, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Okresnímu soudu za prvé vytýkal, že postupoval nesprávně, pokud na danou věc aplikoval § 2924 o. z. o odpovědnosti z provozní činnosti, zatímco správně měl aplikovat § 2925 o. z. o škody z provozu zvláště nebezpečného. Provozy žalované způsobují na lesních porostech ve správě žalobce závažné škody. Škodlivé látky, které žalovaná produkuje, není přitom schopna ovlivnit a kontrolovat. Závažnou škodou v daném případě je uhynutí stromu, resp. části lesního porostu. Za druhé nesouhlasil se závěrem okresního soudu o nejlepší možné technologii, kterou žalovaná používá. Akcentoval přitom závěr znalce, dle něhož technologie umožňující další snížení produkce emisí existují, avšak jsou příliš nákladné a jejich použití ekonomicky neefektivní. Žalovaná tak podle žalobce nevynaložila veškerou péči. Aktivita žalované ve skutečnosti směřují pouze k omezení vzniku škody, nikoliv k tomu, aby bylo vzniku škody zabráněno. Žalovaná se o zabránění vzniku škody ani nesnaží, a proto její činnost nemůže splnit požadavky kladené na škůdce ve smyslu § 2924 o. z. Podle žalobce je rozhodnutí okresního soudu v rozporu s článkem 11 odst. 1, 3 Listiny, když jím umožnil žalované, aby na úkor žalobce dosáhl majetkového prospěchu, a není nucen dále vynakládat prostředky ke snižování produkce škodlivých látek a negativní vlivy těchto látek musí žalobce snášet. A konečně za třetí namítal, že daná věc měla být také posouzena podle § 1013 o. z., z něhož vyplývá, že vlastník je povinen zdržet se všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod. Jsou-li imise důsledkem provozu závodu nebo podobného zařízení, který

byl úředně schválen, má souseď právo jen na náhradu újmy v penězích, i když byla újma způsobena okolnostmi, k nimž se při úředním projednávání nepřihlédlo. To neplatí, pokud se při provádění provozu překračuje rozsah, v jakém byl úředně schválen. Navrhoval, aby rozsudek okresního soudu byl změněn a žalobě vyhověno, nebo aby odvolací soud rozsudek okresního soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

3.) Žalovaná se k odvolání žalobce vyjádřila tak, že soud prvního stupně zjistil dostatečně skutkový stav věci a dospěl na základě provedených důkazů k správnému skutkovému zjištění. Zejména odkázala na závěr znalce, dle něhož žalovaná v předmětném období v souvislosti s vypouštěním oxidů síry a dusíku používala nejlepší možnou technologii. Nesouhlasila s názorem žalobce, že její aktivity vědomě směřují pouze k omezení vzniku škody a nikoliv aby bylo vzniku škody zabráněno, protože není v moci žalované, aby zabránila vznikům škod ze svého provozování. Toto nelze po žádném subjektu, ať již fyzické nebo právnické osobě požadovat. Žalovaná je povinna činit v rámci své podnikatelské činnosti – provozování vodovodů a kanalizací ve veřejném zájmu vše proto, aby dostála povinnosti zásobovat obyvatelstvo pitnou vodou a současně čistit vody odpadní. Čištění odpadních vod je činností, jež bude i při vynaložení nejvyšší péče vždy generovat určité zatížení životního prostředí, avšak tato skutečnost nemůže jít bez dalšího k tíži žalované, neboť ta není prvotním producentem odpadních vod. Jde tak o činnost ve veřejném zájmu, neboť bez čištění odpadních vod by vznikaly na životním prostředí škody mnohem závažnější. Pokud žalobce poukazyval na možnost dražší technologie, žalovaná uvedla, že v roce 2014 jednak nemohla lepší technologii pořídit a jednak by po ekonomické stránce neměla ani smyslu, neboť by si takovou technologii racionálně nikdo nemohl pořídit. K námitce ohledně provozu zvláště nebezpečného uvedla, že o takový provoz nejde, protože při provozování ČOV a s tím souvisejících kogeneračních jednotek lze vyloučit možnost vzniku závažné (tj. zvláště kvalifikované) škody. Při výše uvedené činnosti také nevyužívá nebezpečných látek, jako jsou výbušniny, zvláště nebezpečné chemikálie, jedy atp. Navrhovala rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdit a nepřiznat žádnému z účastníků náhradu nákladů odvolacího řízení.

4.) Krajský soud, jako soud odvolací, po zjištění, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou (§ 201 o. s. ř.), že je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.), a že bylo podáno v zákonem stanovené lhůtě (§ 204 o. s. ř.), přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně, a to spolu s řízením, které jeho vydání předcházelo, a to podle § 212 o. s. ř., § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

5.) Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že se žalobce domáhal žalobou náhrady imisní škody na lesních porostech za rok 2014 z důvodu provozu zvláště nebezpečného na straně žalované (§ 2925 o. z.), a to zejména na podkladě znaleckého posudku [anonymizováno] [jméno] [příjmení], [anonymizováno] Okresní soud rozsudkem ze dne 30. 11. 2017 žalobě nejprve vyhověl, když dospěl k závěru o odpovědnosti žalované za vzniklou škodu na lesních porostech ve správě žalobce a o tom, že žalovaná neprokázala liberační důvod ve smyslu § 2924 o. z. K odvolání žalované odvolací soud usnesením ze dne 28. 8. 2018 rozsudek okresního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že skutkové závěry týkající se odpovědnosti za škodu, její výše i právní posouzení odpovědnosti za škodu jsou sice správné, ale závěr o neprokázání liberačního důvodu je pro absenci poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř. nedostatečný. V návaznosti na zrušující rozhodnutí odvolacího soudu poskytl okresní soud žalované odpovídající poučení v tom směru, že musí prokázat, že její technologie byla nejlepší možná, tj. že produkovala srovnatelný nebo nižší objem emisí než jiné technologie dostupné v daném místě a čase, případně, že sice produkovala vyšší objem emisí než jiné dostupné technologie, ale tyto nižších emisí dosahovaly za podstatně vyšších nákladů. K této skutkové otázce byl ustanoven znalec [anonymizováno] [jméno] [příjmení], [anonymizováno], z jehož znaleckého posudku okresní soud zjistil, že k technologii používané žalovanou v rozhodném období neexistovala reálně rozumná alternativa. Na základě toho pak učinil právní závěr, že byl naplněn liberační důvod podle § 2924 o. z., když žalovaná vynaložila veškerou péči, kterou na ní lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo. V pořadí druhým rozsudkem ze dne 30. 1. 2020 okresní soud proto žalobu v plném rozsahu zamítl.

6.) Podle § 2924 o. z. platí, že kdo provozuje závod nebo jiné zařízení sloužící k výdělečné činnosti, nahradí škodu vzniklou z provozu, ať již byla způsobena vlastní provozní činností, věcí při ní použitou nebo vlivem činnosti na okolí. Povinnosti se zproští, prokáže-li, že vynaložil veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo.

7.) Podle § 2925 odst. 1, 2, 3 o. z. kdo provozuje závod nebo jiné zařízení zvláště nebezpečné, nahradí škodu způsobenou zdrojem zvýšeného nebezpečí; provoz je zvláště nebezpečný, nelze-li předem rozumně vyloučit možnost vzniku závažné škody ani při vynaložení řádné péče. Jinak se povinnosti zproští, prokáže-li, že škodu způsobila zvnějšku vyšší moc nebo že ji způsobilo vlastní jednání poškozeného nebo neodvratitelné jednání třetí osoby; ujednají-li se další důvody zproštění, nepřihlíží se k tomu. Je-li z okolností zřejmé, že provoz významně zvýšil nebezpečí vzniku škody, ačkoli lze důvodně poukázat i na jiné možné příčiny, soud zaváže provozovatele k náhradě škody v rozsahu, který odpovídá pravděpodobnosti způsobení škody provozem. Má se za to, že provoz je zvláště nebezpečný, pokud se provozuje továrním způsobem nebo pokud se při něm výbušná nebo podobně nebezpečná látka používá nebo se s ní nakládá.

8.) Po skutkové stránce provedl okresní soud dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí věci. Vyložil, z kterých důkazů při zjištění skutkového stavu vycházel a jaký učinil závěr o skutkovém stavu. Podle tohoto závěru je žalobce státním podnikem, který vykonává práva hospodaření s lesy ve vlastnictví státu, žalovaná v rozhodném období provozovala čistírny odpadních vod v [obec], [obec], [obec], [obec] a [obec], přitom vyráběla teplo a elektrickou energii v tzv. kogeneračních jednotkách a vypustila do ovzduší celkem 0,944 tun SO₂ a 96,702 tun NO_x, v důsledku čehož byla na lesních porostech ve správě žalobce způsobena škoda, jež činí celkem částku 55 424 870 Kč a podíl žalované činí celkem 36 326 Kč (z toho škoda ze snížení přírůstu lesního porostu v částce 2 878 Kč, škoda ze snížení produkce lesního porostu činila v částce 29 121 Kč a škoda z mimořádných nebo nákladově náročnějších opatření v částce 4 327 Kč). Jestliže se závěr o výši škody opírá zejména o znalecký posudek [anonymizováno] [jméno] [příjmení], [anonymizováno], tento postup nijak nevybočuje z ustálené rozhodovací soudní praxe (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 1808/2010 ze dne 24. ledna 2012), a odvolací soud neshledal důvod, proč se od této praxe odchýlit.

9.) Právní posouzení okresního soudu vychází z ustanovení § 2924 o. z. Jak již odvolací soud uvedl ve svém usnesení ze dne 28. 8. 2018, okresní soud (který ani v tomto druhém rozsudku nezměnil právní kvalifikaci) nepochybil, pokud nárok žalobce posoudil podle tohoto ustanovení. Nepříznivé účinky exhalací vypouštěných do ovzduší jsou typickým případem vlivu provozní činnosti na okolí a neznamená to, že by se přesouvala veškerá obdobná činnost do kategorie provozu zvlášť nebezpečného, neboť u něj se nepředpokládá nemožnost předejít jakékoliv újmě, nýbrž jen vzniku závažné škody (srov. shodně komentář k § 2924 o. z. in: Švestka, Dvořák, Fiala, Hrádek, Vojtek, Hajn a kolektiv: Občanský zákoník - Komentář - Svazek VI (relativní majetková práva 2. část, § 2521 - 3081). Praha, 2014 ISBN 978-80-7478 -630-3).

10.) V řízení bylo prokázáno, že žalovaná provozuje závod, při tomto provozu dochází ke vzniku škody na lesních porostech ve správě žalobce a je dána příčinná souvislost mezi jednáním žalované a vznikem škody. Uvedené předpoklady vzniku odpovědnosti k náhradě škody jsou tedy splněny.

11.) Odpovědná osoba se ovšem povinnosti k náhradě škody zproští, prokáže-li, že vynaložila veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo (§ 2924 o. z.). V návaznosti na právní posouzení se okresní soud správně zabýval otázkou liberace ze strany žalované. Ve věci ustanovil znalce a na základě jeho posudku a v porovnání s dalšími důkazy dovodil, že žalovaná v daném období využívala nejlepší možnou a reálně dostupnou technologii. Ze znaleckého posudku vyplývá, že ve vztahu k oxidům síry sice dostupné metody vedoucí k nižším emisím existují, ale instalace jiných technologií by byla spojena buď s nejistou účinností a negativními vlivy na ekonomiku provozu anebo s podstatně vyššími náklady na další samostatnou technologii, k čemuž není žádný racionální a ekonomicky obhajitelný důvod. Pokud jde o emise oxidů dusíku, znalec uzavřel, že namísto stávajícího pístového motoru by bylo možno teoreticky provozovat plynovou mikroturbínu nebo využít technologii selektivní katalytické redukce (SCR), avšak u obou platí, že by nižších emisí bylo dosahováno za podstatně, resp. nepřijatelně vyšších nákladů oproti použitým technologiím. V rámci svého výslechu před okresním soudem znalec doplnil, že pořízení jiných technologií než používá žalovaná, by bylo spojeno s nepřiměřenými náklady, provoz by byl ekonomicky neudržitelný a nikdo by si racionálně tyto nemohl pořídit. Současně konstatoval, že mu není známa jiná alternativa předmětného zařízení používaná v podnikatelském prostředí. Žalovaná tedy v uvedeném období neměla možnost obstatat jinou technologii, která by vedla k jiným, nižším (nebo dokonce vůbec žádným) emisím oxidů síry a dusíku, a to za ještě ekonomicky přijatelných (racionálních) podmínek. Jestliže na základě shora uvedených skutkových zjištění okresní soud uzavřel, že žalovaná vynaložila veškerou péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo, je jeho závěr v souladu s provedeným dokazováním a také odpovídá citované právní úpravě.

12.) Odvolací soud nepřisvědčil odvolací námitce žalobce, že technologie umožňující další snížení produkce emisí existovaly, a tudíž žalovaná nevynaložila veškerou péči, aby ke škodě nedošlo. Odvolatel přehlíží, že ve zmíněné právní úpravě se hovoří o veškeré péči, kterou lze rozumně požadovat, aby ke škodě nedošlo, což je třeba podle přesvědčení odvolacího soudu vyložit tak, že je třeba hodnotit nejen technologii samotnou, ale také náklady s ní spojené (na její pořízení a provoz). Z dokazování před okresním soudem vyplývá, že vstupní investiční náklady jiných technologií by se pohybovaly v řádech milionů Kč (viz skutková zjištění okresního soudu ze sdělení [název práv. osoby] a [název práv. osoby]) a provozní náklady jsou mimo rámec ekonomické udržitelnosti (viz skutková zjištění okresního soudu ze závěrů znalce [anonymizováno] [jméno] [příjmení], [anonymizováno]). Nerozumnost požadavku žalobce se ukazuje o to více, že provozem předmětného zařízení je působena marginální (nepatrná) škoda. Odvolací soud tedy ve shodě s okresním soudem došel k závěru, že žalovaná provozem stávající technologie vynaložila veškerou rozumnou péči, aby ke škodě nedocházelo.

13.) Pokud žalobce dále namítal, že věc měla být posouzena podle § 2925 o. z. o odpovědnosti za škodu z provozu zvlášť nebezpečného, odvolací soud ve shodě s okresním soudem tento názor nesdílí. Pro závěr o provozu zvlášť nebezpečném totiž není splněna podmínka spočívající ve vzniku závažné (tj. zvlášť kvalifikované) škody.

14.) Námitku odvolatele, že daná věc měla být také posouzena podle § 1013 o. z. a přiznat žalobci peněžitou náhradu újmy vzniklé v důsledku imisí, když tyto vnikají na pozemek žalobce v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku, posoudil odvolací soud jako nepřipustnou.

15.) Podle § 1013 odst. 1, 2 o. z. se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod. Jsou-li imise důsledkem provozu závodu nebo podobného zařízení, který byl úředně schválen, má soused právo jen na náhradu újmy v penězích, i když byla újma způsobena okolnostmi, k nimž se při úředním projednávání nepřihlédlo. To neplatí, pokud se při provádění provozu překračuje rozsah, v jakém byl úředně schválen.

16.) Podle § 205a o. s. ř. jsou skutečnosti nebo důkazy, které nebyly uplatněny před soudem prvního stupně, u odvolání proti rozsudku nebo usnesení ve věci samé odvolacím důvodem jen tehdy, jestliže a) se týkají podmínek řízení, věcné příslušnosti soudu, vyloučení soudce (přísedícího) nebo obsazení soudu; b) jimi má být prokázáno, že v řízení došlo k vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci; c) jimi má být zpochybněna věrohodnost důkazních prostředků, na nichž spočívá rozhodnutí soudu prvního stupně; d) jimi má být splněna povinnost tvrdit všechny pro rozhodnutí věci významné skutečnosti nebo důkazní povinnost, a to za předpokladu, že pro nesplnění některé z uvedených povinností neměl odvolatel ve věci úspěch a že odvolatel nebyl řádně poučen podle § 118a odst. 1 až 3; e) odvolatel nebyl řádně poučen podle § 119a odst. 1; f) nastaly (vznikly) po vyhlášení (vydání) rozhodnutí soudu prvního stupně.

17.) V daném případě se svojí námitkou odvolatel snaží změnit právní hodnocení – z odpovědnosti za škodu způsobenou provozem (dle tvrzení žalobce zvláště nebezpečným podle § 2925 o. z.) na odpovědnost původce imisí podle „sousedského práva“ (§ 1013 o. z.). Změna právní kvalifikace žalobou uplatněného nároku zde ovšem vyžaduje změnu v rovině skutkových tvrzení. Hmotněprávní úprava vyžaduje přinejmenším skutková tvrzení o tom, že žalovaná produkuje imise v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně tím omezuje obvyklé užívání pozemku ve správě žalobce. Procesní úprava pak vyžaduje, aby tato tvrzení byla uplatněna v řízení před soudem prvního stupně, ledaže je odvolatel v této době uplatnit nemohl (protože např. nastaly po vyhlášení rozhodnutí soudu prvního stupně). Odvolací soud konstatuje, že žalobce byl v řízení před soudem prvního stupně poučen podle § 119a o. s. ř. (viz protokol o jednání ze dne 27. 1. 2020) o nutnosti tvrdit všechny rozhodné skutečnosti a označit důkazy dříve, než ve věci bude vyhlášeno rozhodnutí. V řízení před okresním soudem však tyto skutečnosti netvrdil (a důsledně tomu se žádné dokazování v tomto smyslu neprovádělo). Protože nejde o případy uvedené v § 205a o. s. ř., nemůže se žalobce domáhat aplikace § 1013 o. z. v odvolacím řízení, neboť k tomu měl prostor v řízení před okresním soudem.

18.) Shrnuto, okresní soud věc správně posoudil jak skutkově (jeho skutková zjištění odpovídají provedeným důkazům, jsou úplná a zcela postačující pro rozhodnutí ve věci a jsou prosta vzájemných rozporů), tak i právně ve smyslu shora citovaných ustanovení.

19.) Z uvedených důvodů odvolací soud proto rozsudek okresního soudu podle § 219 o. s. ř. potvrdil, když neshledal žádné pochybení ani v nákladových výrocích (když okresní soud správně aplikoval zejména ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., § 148 odst. 1 o. s. ř. a § 160 odst. 1 o. s. ř.) a zde odkazuje pro stručnost na písemné odůvodnění jeho rozsudku.

20.) O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, když se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustné dovolání (§ 238 odst. 1, písm. c) o. s. ř.).

Teplice 12. srpna 2020

JUDr. Jana Nováková
předsedkyně senátu